डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

12

नवीन मित्र

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

12

नवीन मित्र

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

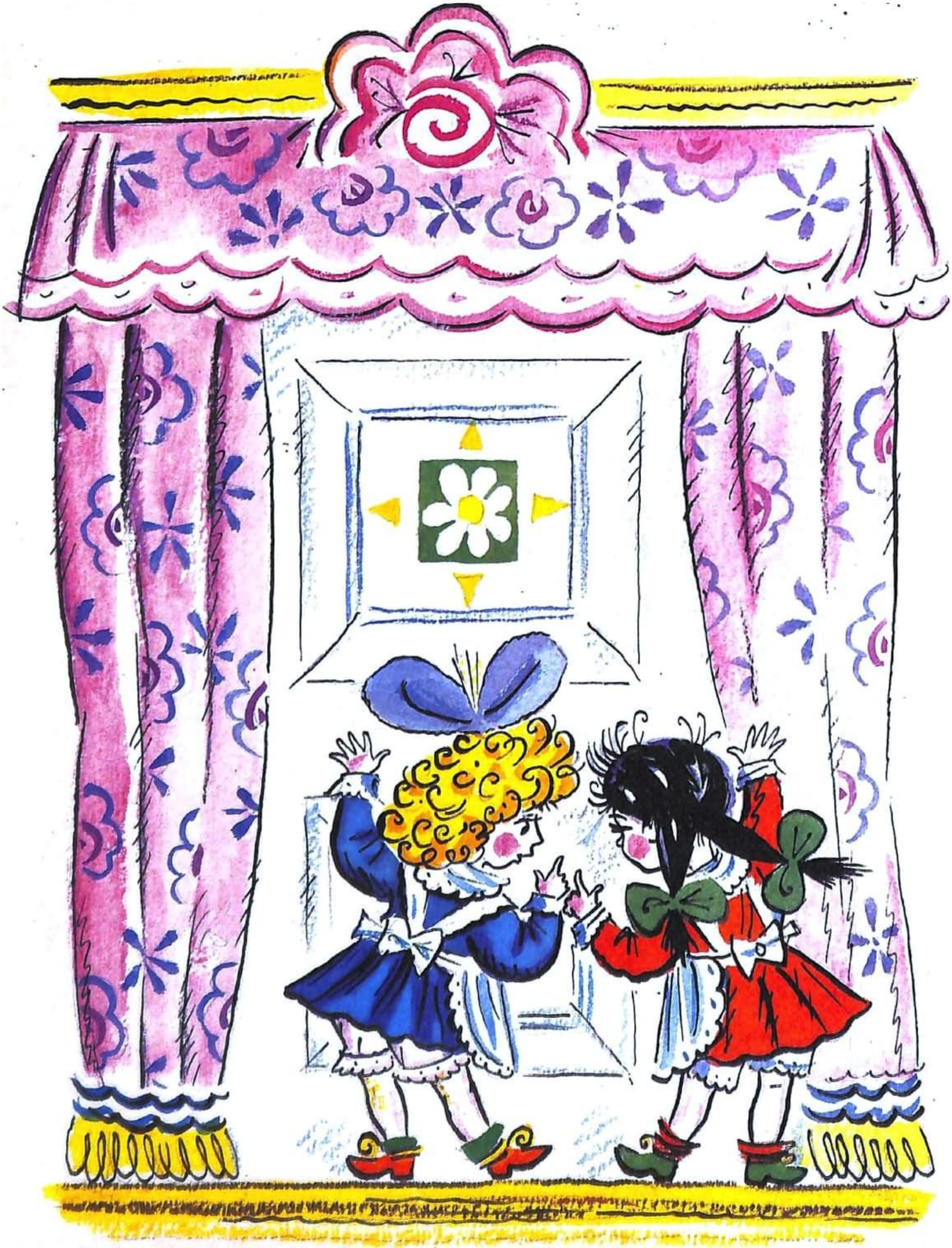

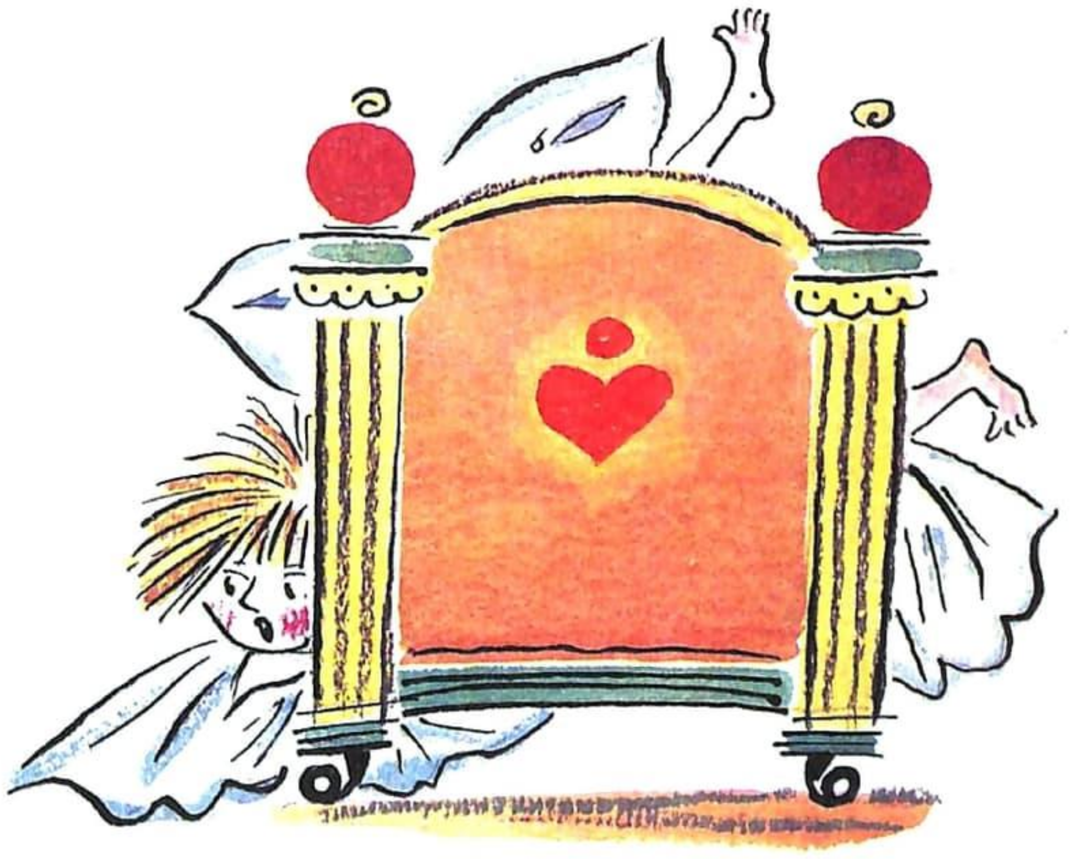

कॉर्नफ्लॉवर बाहेर गेल्यावर थोडा वेळ डन्नो पलंगावर शांतपणे पडून राहिला. पण मग त्याला त्या बाहुलीची आठवण झाली, आणि तिच्यात काय भरले आहे हे शोधून काढायचे त्याने ठरवले होते. तो उठणारच होता, तेवढ्यात त्याला दाराबाहेर पावलांचा आवाज आणि कुजबुजणारे काही आवाज ऐकू आले.

"तो कुठे आहे?"

"आतमध्ये."

"तो काय करत आहे?"

"बिछान्यावर पडून."

"मेला?"

"मला तसे वाटत नाही."

"मला बघू द्या."

"नको!"

डन्नो दरवाजाकडे वळला आणि त्याला वाटले की कोणीतरी किल्लीच्या छिद्रातून डोकावत आहे.

"बाजूला हो, लोभी! मलाही तुझ्याइतकंच बघायचं आहे," अशी कुजबुज आली.

त्यानंतर झटापटीचा आवाज आला.

"मी नाही बाजूला होणार, तुम्ही मला लोभी म्हणालात."

"ढकलू नकोस!" कोणीतरी रागाने म्हणाले. "जर तू मला पुन्हा एकदा ढकललंस तर मी तुझे केस ओढेन!"

"आणि मी तुझे केस ओढेन आणि शिवाय तुला एक लाथही मारेन!"

कोण आहे हे पाहण्याची डन्नोला तीव्र इच्छा होती. तो पलंगावरून उडी मारून उठला आणि त्याने दार सटकन उघडले. त्याला दार कशालातरी आदळल्याचा आवाज आला.

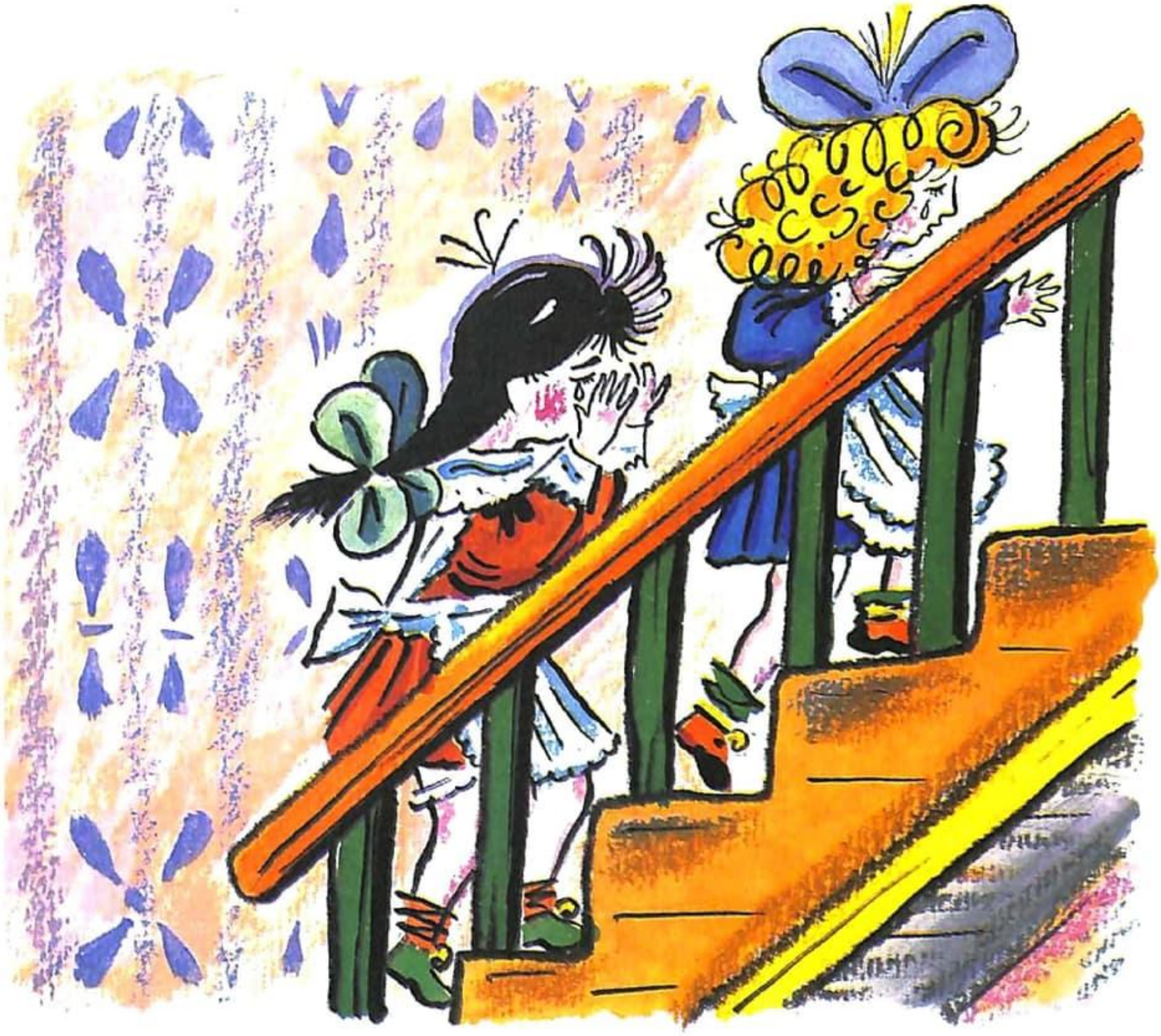

"ओह!" डोके धरून एकमेकांपासून दूर उडी मारत दोन माइट्स उद्गारल्या. त्यांच्यापैकी एकीच्या फ्रॉकवर हिरव्या सशाचे चित्र होते, तर दुसरीच्यावर लाल खारीचे. क्षणभर त्या भीतीने डन्नोकडे पाहत उभ्या राहिल्या, मग त्यांनी डोळे मिचकावले, रडू लागल्या आणि दाराच्या उजवीकडील एका अरुंद लाकडी जिन्यावरून धावत वर गेल्या.

"हुं-हुं!" त्यांच्यापैकी एक रडली, जिच्या डोक्याच्या दोन्ही बाजूंना दोन लहान वेण्या बाहेर डोकावत होत्या.

"हुं-हुं!" दुसरी रडली, जिने डोक्याच्या अगदी वरच्या टोकाला एक मोठी निळी रिबन बांधली होती.

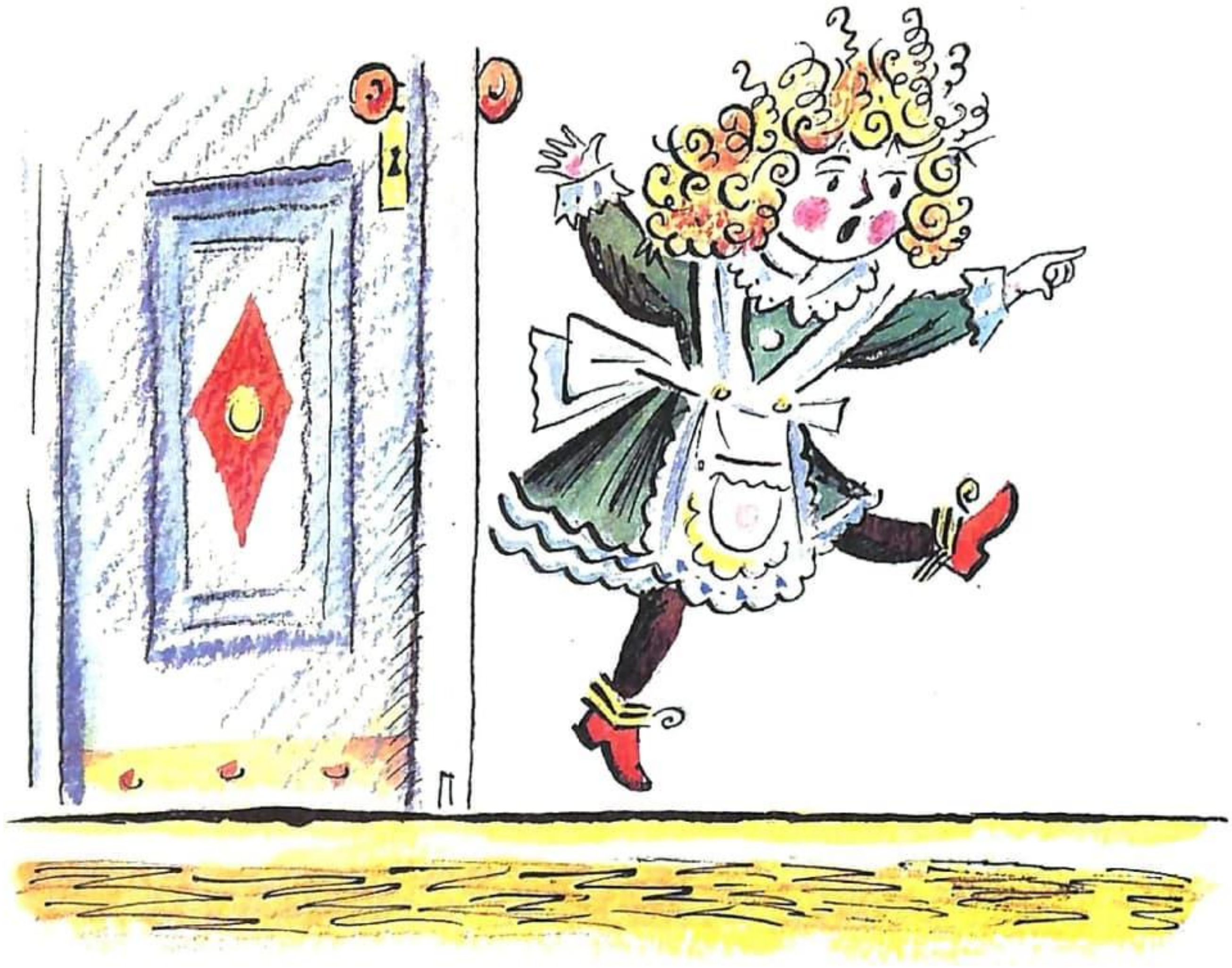

डन्नोने त्याच्या कानाच्या मागे खाजवले.

"काय छान विचारलंत!" तो पुटपुटला. "वाटतंय मी त्यांना दाराने चांगलाच फटका दिला आहे."

या अनोळखी घरात आपण आणखी काही खोड्या करू, या भीतीने तो परत पलंगावर चढला आणि झोपल्याचे सोंग करू लागला. थोड्याच वेळात दार उघडले आणि दुसरी एक माइट मुलगी आत डोकावली. तिचे केस कुरळे होते, तिचा चेहरा लहानसा, टोकदार नाकाचा आणि खोडकरपणाने चमकणारे डोळे होते.

"दादागिरी करणारा! दादागिरी करणारा!" ती त्याच्यावर ओरडली.

तो इतका चकित झाला की पलंगावर सरळ उठून बसला.

“ती छोटी गर्विष्ठ!" ती तिरस्काराने गुरगुरली.

तो नुकताच उशीवर डोकं टेकवून झोपी जाणार होता, तेवढ्यात दरवाजा धाडकन उघडला आणि ती कुरळ्या केसांची मुलगी पुन्हा समोर आली.

"दादागिरी करणारा!" ती ओरडली. "तू मोठा, मोठा दादागिरी करणारा आहेस! हा, हा, हा!"

पुन्हा दार धाडकन बंद झाले. डन्नो पलंगावरून उडी मारून उठून धावत हॉलमध्ये गेला, पण तिथे आजूबाजूला कोणीही नव्हते.

"थांब जरा! मी तुला दाखवतो!" अशी त्याने धमकी दिली.

डेस्कवर पडलेली लाकडी पट्टी उचलून तो दारामागे लपला. त्याला जास्त वेळ वाट पाहावी लागली नाही. थोड्याच वेळात हॉलमधून पावलांचा आवाज ऐकू आला. डन्नोने पट्टी उचलली. दार उघडले. पट्टी खाली पडली.

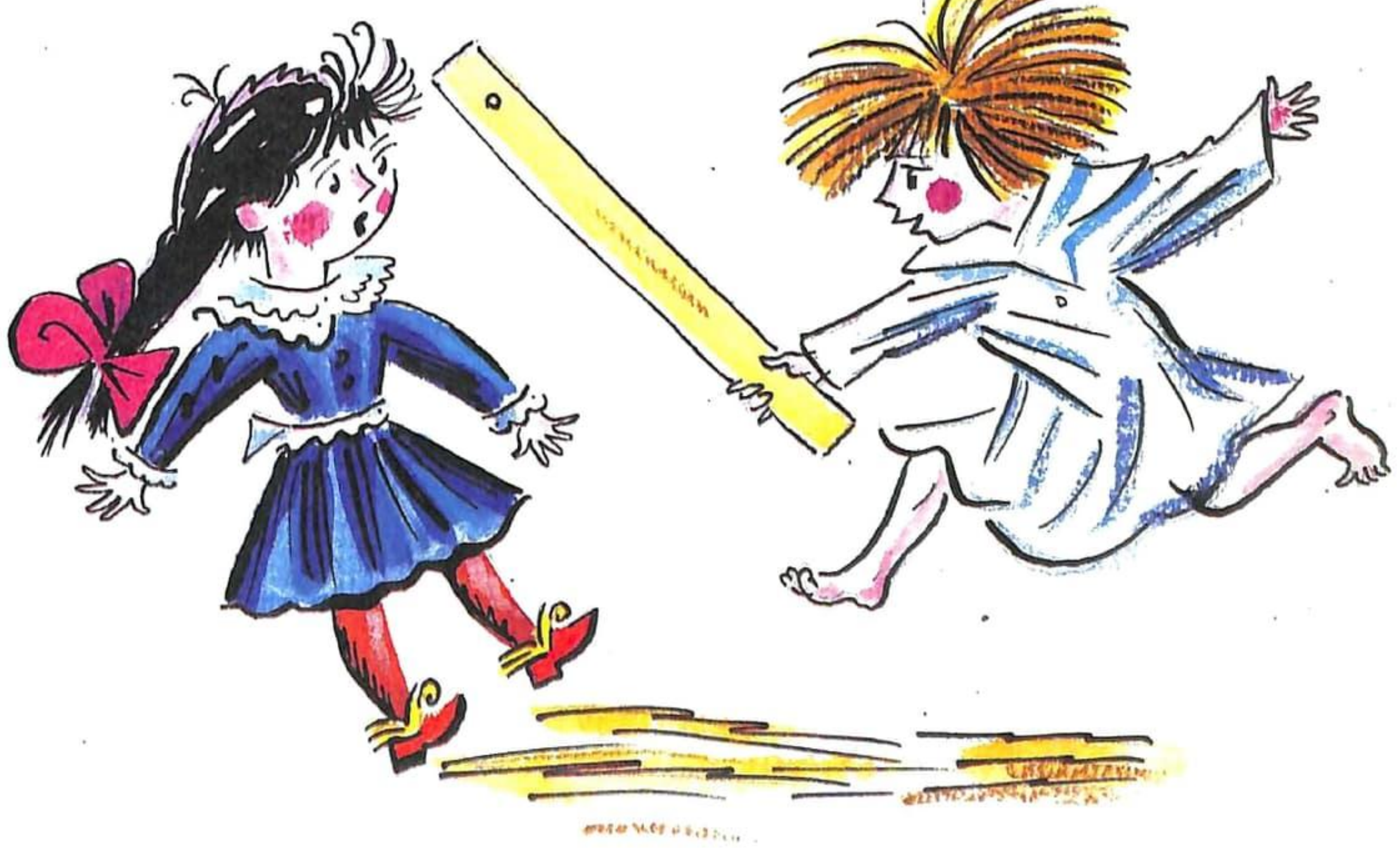

"तू मला पट्टीने का मारलंस?" डोके धरून ती कळवळून म्हणाली. "आता माझ्या कपाळावर वळ उठेल!"

"कदाचित नाही," डन्नो आपल्या बोटांमध्ये अस्वस्थपणे पट्टी फिरवत म्हणाला.

"मी मारेन. मी मारेनच! माझी त्वचा किती नाजूक आहे हे तुला माहीत नाही! तू मला पिसानेही मारलंस तरी वळ उठेल!" ती ओरडली.

"आपण त्यावर प्लास्टरचा तुकडा लावू शकतो," डन्नोला अचानक कल्पना सुचल्याने तो म्हणाला. "तुम्ही औषध दुकानातून मलमपट्टी आणली आहे ना?”

“हो, पण मी ते तुझ्यासाठी आणले आहे.”

"हे आपल्या दोघांसाठी चालेल," डन्नो म्हणाला.

त्याने कात्री घेतली आणि बँडेजचे चार तुकडे केले.

"घाई करा," कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली. "इथे ठेवा — इथे!"

ती खाली वाकली आणि दुखऱ्या जागेकडे बोट दाखवले.

माहित नाही कसे त्याने ते चिकटवले, पण ते वाकडे असल्यामुळे त्याने ते पुन्हा काढून टाकले.

"अरे, जपून!" कॉर्नफ्लॉवर ओरडली. "दुखतं!"

प्लास्टर सरळ झाल्यावर डन्नो म्हणाला, "आता सगळं ठीक आहे."

कॉर्नफ्लॉवर आरशाजवळ धावत गेली.

“ठीक आहे, म्हणालास का? कपाळावर हे प्लास्टर लावलेलं असताना मला कुणी पाहिलं तर काय होईल! थांब, तुझा खांदा दाखव. जखम कुठे आहे?”

आणि कॉर्नफ्लॉवरने त्याच्या खांद्यावर मलमपट्टी लावायला सुरुवात केली.

"माझा तुला मारायचा हेतू नव्हता," डन्नो म्हणाला.

“कोण होते ते?”

डन्नोला तिला त्या कुरळ्या केसांच्या मुलाबद्दल सांगायचे होते, पण त्याला भीती वाटत होती की असे केल्याने कदाचित ती दुसऱ्यांबद्दल चहाडी करेल.

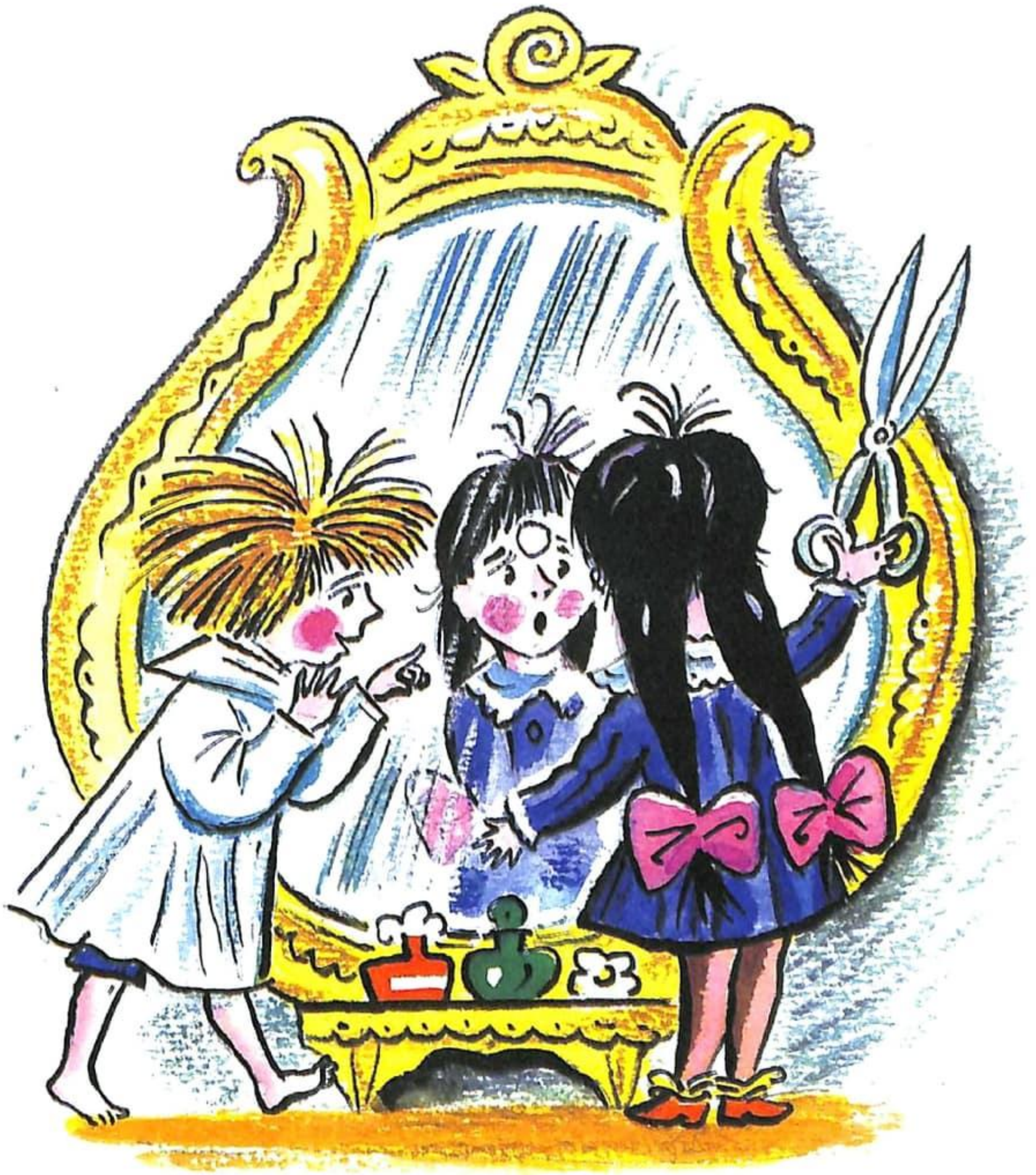

"अग, कोणी नाही," तो म्हणाला. "मला फक्त बघायचं होतं की ती पट्टी फटके मारायला चालते की नाही."

"तुम्हा मुलांना, तुम्हाला फक्त चापट मारायलाच आवडतं, पण चापट खायला आवडत नाही. कशाला हसतोय? माझ्या कपाळावरची ही पट्टी इतकी विचित्र दिसतेय का?"

ती पुन्हा आरशाजवळ गेली.

"ते खरंच गमतीशीर दिसतं," तिने कबूल केले.

"वर्तुळाकार काप. कदाचित ते अधिक चांगले दिसेल," डन्नोने सल्ला दिला.

तिने ते काढून घेतले, त्याचे गोल तुकडे केले आणि परत चिकटवून टाकले.

"आता बरं वाटतंय का?" ती डन्नोकडे वळून म्हणाली.

"हो, मला वाटतं हे तुला शोभून दिसतं," तो म्हणाला.

कॉर्नफ्लॉवरने डोळे बारीक करून आरशात स्वतःला न्याहाळले.

"आणि आता माझा शर्ट आणि पॅन्ट मला परत दे," डन्नो म्हणाला.

"तू हात धुईपर्यंत नाही," ती म्हणाली.

कॉर्नफ्लॉवर डन्नोला स्वयंपाकघरात घेऊन गेली, जिथे तिने त्याला सिंक, त्यावर साबण आणि टूथपेस्ट ठेवलेले एक शेल्फ आणि खिळ्याला टांगलेला एक टॉवेल दाखवला.

"हा घे टूथब्रश आणि टूथपेस्ट. दात घास," असे म्हणत कॉर्नफ्लॉवरने त्याच्यापुढे ब्रश धरला.

"मला टूथपेस्ट अजिबात सहन होत नाही," डन्नो पुटपुटला.

“का नाही?”

“त्याची चव वाईट आहे.”

“तुला ते खाण्याची गरज नाही.”

“तरीही, त्यामुळे तुमची जीभ जळते.”

“ते फार काळ टिकत नाही.”

त्याने ब्रश घेतला आणि अर्धवट मनाने एक-दोनदा दातांवरून फिरवला, त्यानंतर तो थुंकला आणि त्याने घाणेरडा चेहरा केला. मग त्याने तोंड स्वच्छ धुतले आणि साबणाने हात धुतले. हात धुतल्यावर त्याने साबण परत शेल्फवर ठेवला आणि चेहरा धुतला.

"अरे नाही! तुला साबणाने चेहराही धुवावा लागेल," कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

"उफ्फ!" डन्नो म्हणाला. "माझ्या डोळ्यात साबण जावा असं तुला वाटतं का?"

"बरं, जोपर्यंत तू साबणाने चेहरा धुत नाहीस, तोपर्यंत तुला तुझे कपडे परत मिळणार नाहीत!" कॉर्नफ्लॉवर शेवटी म्हणाली.

त्याचा काही इलाज नव्हता. त्याने चेहऱ्यावर साबण लावला, पण शक्य तितक्या लवकर तो धुवून टाकला.

"ब्र-र!" तो थरथरला. "किती थंड पाणी!"

एक-दोनदा पाणी अंगावर पडल्यावर त्याने डोळे न उघडताच हात पसरवले आणि भिंतीला स्पर्श केला.

"तुला काय जाणवतंय?" कॉर्नफ्लॉवरने हसू आवरत विचारले.

"तो टॉवेल," थंडीने कुडकुडणारा डन्नो म्हणाला.

"डोळे मिटून तुम्हाला ते कसे सापडेल अशी अपेक्षा आहे? डोळे उघडा."

“जर तू ते व्यवस्थित धुऊन काढले असते, तर असे झाले नसते.”

कॉर्नफ्लॉवरने टॉवेल खाली काढून त्याच्या हातात दिला. सुमारे पाच मिनिटे चेहरा चोळल्यावरच त्याने डोळे उघडले.

"तू खूपच स्वच्छ आणि देखणा दिसतो आहेस," कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली, पण टॉवेलवर राहिलेल्या धुळीच्या रेषा पाहून ती पुढे म्हणाली: "मी ह्या वेळी तुझ्या बाबतीत खूप उदार होते. पुढच्या वेळी तुला अधिक नीट धुवावे लागेल."

मग तिने त्याचे कपडे आणले.

"कपडे घालून वर ये आणि चहा घे," ती म्हणाली. "तुला भूक लागली असेल, नाही का?"

"भुकेला आहे," डन्नोने कबूल केले. "मी एक हत्तीसुद्धा खाऊ शकेन."

"बिचारा," कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली. "ठीक आहे, लवकर कर, आम्ही तुझी वाट बघत असू."

Н. Носов

НОВЫЕ ЗНАКОМЫЕ

На хинди

N. Nosov

NEW FRIENDS

In Hindi

Перевод сделан по книге:
Н. Носов. Приключения Незнайки и его друзей. М. „Дет. лит." 1958 г.
Для дошкольного возраста.